

Cartes

Dos títols

Manel Fortis. Sant Joan les Fonts.

Els barcelonistes som pessimistes de mena. I a la primera derrota critiquem i ho veiem tot negre. Aquesta temporada, a més, s'havia de comparar amb les d'en Pep Guardiola. Ja abans d'acabar la temporada van ploure crítiques a l'equip, al seu entrenador, al seu segon, al president.

La temporada següent que marxés el millor entrenador del món i de la història, en la qual va agafar les regnes en Tito Vilanova, que mai abans havia fet de primer entrenador, on un jugador emblemàtic de l'equip ha de passar pel tràngol d'un trasplantament per poder viure, no només jugar a futbol, on el mateix primer entrenador recau d'una malaltia que moltes vegades és mortal i ha de marxar mar enllà a fer tractament i el segon entrenador ha de fer, de sobte, de primer. Doncs, malgrat tot això i moltes altres coses en contra, el nostre Barça ha guanyat la Lliga fent el rècord de punts, amb el màxim avantatge envers al segon classificat, ha caigut a semifinals de la Copa i a semifinals de Champions. Per a mi, un mèrit increïble i per valorar-ho molt.

Quina poca memòria tenim. Quan l'enyorat Urruti va parar el penal a Valladolid que ens va donar la lliga feia catorze anys que no la guanyàvem.

Una única crítica. Podem perdre contra qualsevol equip, però no 7-0. Ni contra el Bayern de Munic ni contra ningú.

Però, en general, boníssima temporada, on a més de la lliga, hem guanyat un altre títol encara més important: El tòxic i verinós Mourinho ha marxat. En gran part perquè ha vist que no podria superar el nostre gran Barça. Un altre títol a remarcar per a en Tito.

Visca el Barça i visca Catalunya lliure!

Uns eslògans

ben trobats

Lluís Torner i Callicó. girona.

El passat primer d'aquest mes de juny, fou la diada de Corpus, una festivitat religiosa que actualment, en haver-nos convertit en una societat laica, ha perdut bona part de la rellevància i esplendor d'altres temps, quan es deia que era un dels dijous –sempre se celebrava un dijous– que brillava més que el sol. Ara, però, almenys s'aprofita per celebrar-lo com el dia de l'amor fratern o de la caritat, per ajudar, ara més necessari que mai, aquells i aquelles que ho passen malament. En aquest sentit, Càritas, aquesta entitat que juntament amb alguna altra en tenen bona cura, ha tret un eslògan per a la campanya d'enguany que amb poques paraules ho diu tot: «Viu senzillament, perquè altres senzillament puguin viure». Viure senzillament és una manera de solidaritzar-nos amb aquells que estan pitjor que nosaltres, i alhora ens permet ajudar-los, a base d'oferir-los part d'allò que estalviem, prescindir de coses supèrflues.

Un altre eslògan que també trobem encertat és el del Banc dels Aliments, que preveient que a l'estiu, amb les vacances, puguin baixar les aportacions, n'han tret un que diu: «La fam no fa vacances». Volent dir que, per als que pateixen, l'estació és indiferent, la necessitat, mentre no s'arrangi la seva crítica situació, no depèn del temps, sinó de la solidaritat dels donants.

Tant de bo ambdós eslògans –pels quals felicitem als seus respectius autors– obtinguin els fruits esperats.

Gent de prestigi i llibertat nacional

Josep M. Loste i Romero. PORTBOU.

L'economista Santiago Niño-Becerra és l'exemple clar que forma part d'un important grup de catalans que sense ser independentistes, cada dia estan més a favor de la independència (la sobirania plena dintre de la interdependència europea). En aquest grup també caldria incloure l'exbatlle de Girona Joaquim Nadal i molts d'altres personatges públics que comencen a veure, amb molt de sentit comú, que amb el decadent imperi espanyol no hi ha res a fer.

Ara caldria consolidar aquest autèntic torrent de gent –preparada, il·lustrada i de prestigi– a favor de la causa de la llibertat nacional i que se'ls pogués convèncer perquè expliquessin a Catalunya i a Europa, en conferències i xerrades pedagògiques, el que realment està passant a casa nostra. Jo sóc molt partidari de començar a activar –dins i fora de Catalunya– xerrades i conferències en les tres llengües de prestigi d'Europa: l'anglès, el francès i l'alemany, perquè tothom entengui, d'una forma fefaent, que la llibertat nacional catalana és una necessitat bàsica per Europa –més enllà de la UE– com l'aire que respirem; que a més donaria estabilitat a tot el Vell Continent

Catalunya

té llengua pròpia

Francesc A. Picas. la jonquera.

La llengua pròpia de Catalunya és la llengua catalana. Heretada directament del llatí, fa més de mil anys. La llengua castellana, parlada per diverses persones que viuen a Catalunya, és una llengua forastera. Mereix tot el respecte per ser una llengua supercultura i universal, A Catalunya s'ha introduït per la via de la immigració. L'han portada els funcionaris estatals, la policia, alguns professors i especialment els treballadors emigrants que han vingut a treballar. Conseqüentment, és una llengua secundària. Els catalans no ens hem de deixar prendre els nostres drets. La llengua catalana és filla de la història, per tant és la llengua peculiar de les escoles i l'oficial de l'administració pública.

Malauradament, la Constitució espanyola i lleis diverses no ho reconeixen. No fan distinció entre Catalunya i Espanya. Aquests criteris ofenen Catalunya. Catalunya no els accepta. No estan d'acord ni amb la nostra història ni amb la nostra tradició. Les famílies que vénen a viure a Catalunya han de saber que la llengua catalana es la llengua pròpia de Catalunya encara que siguem dintre de l'estat espanyol. No han de tenir cap problema per la llengua. Tots els catalans sabem la llengua castellana. Tothom a Catalunya té dret a parlar com vulgui, i tots els nois i noies quan surten de l'escola saben perfectament la llengua castellana.

Espanya té obligació d'acceptar el criteri de Catalunya. Reconèixer el català com a llengua patrimonial. També el dret de Catalunya d'administrar la pròpia economia i no haver de pidolar continuament diners a Madrid que Catalunya ha generat, especialment en aquests temps de crisi econòmica. Catalunya vol pau, però vol justícia. Espanya ha de saber que Catalunya més que una província vol ser tractada com una nacionalitat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/06/09/cartes/621239.html?utm_source=rss